

# ‘පාරිසරික කෘෂිකර්මය’

අද පවතින ආහාර අර්බුදයට විසඳුමයි



සරත් ප්‍රනාන්දු

## "පාරිසරික කෘෂිකර්මය" අද පවතින ආහාර අර්බුදයට විසඳුමයි

2010 අප්‍රියෙල් මස ලෝකයේ කරන ලද ප්‍රධාන පෙලේ අධ්‍යයනයක වාර්තාව පිටවීය. IAASTD (International Assessment of Agriculture knowledge, Science and Technology for Development) හෙවත් "කෘෂිකර්ම දැනුම, විද්‍යාව හා තාක්ෂණය සංවර්ධනය සඳහා යොදාගැනීම පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර තක්සේරුවක්" යන නමින් කෙරුණු මෙම අධ්‍යයනය කරන ලද්දේ ලොව ඉහල පෙලේ විද්‍යාඥයින් 400 ක කණ්ඩායමක් විසිනි. අවුරුදු 4 ක් පුරා ලෝකයේ රටවල් අති විශාල සංඛ්‍යාවක මෙම අධ්‍යයනය දියත් කෙරිණ. එය ලෝකයේ ප්‍රධාන පෙලේ ජාත්‍යන්තර ආයතන ගණනාවක් විසින් නිර්දේශ කරන ලද්දක් වූ අතර, එම වාර්තාව ලෝකයේ රටවල් 60 ක් පමණ විසින් පිළිගන්නා ලදී.

එම වාර්තාවෙහි කියැවුනේ ලොව පුරා කෘෂිකර්මයෙහි අතිවිශාල දියුණුවක් හා ව්‍යාප්තියක් සිදුවී ඇති අතර, අතිවිශාල ආහාර විවිධත්වයක් නිෂ්පාදනය කෙරෙන බවත් ය. එහෙත් මෙතෙක් ලොවපුරා කෘෂිකර්මයෙහි විශාල දුර්වලතා (වැරදි) දෙකක් සිදුවී ඇති බව කියැවිණ. එනම් කෘෂිකර්මය තුළින් ඇති වී තිබෙන සමාජයීය ප්‍රතිඵල නොසලකා හැරීම හා එයින් ඇතිවන පාරිසරික ප්‍රතිඵල නොතකා කටයුතු කිරීම එම වැරදි විය. අද ලෝකයේ ප්‍රධානතම ප්‍රශ්න දෙකක් මේ වැරදි තුළින් බිහිවී ඇත. ලෝක ජනගහනයට අවශ්‍ය ප්‍රමාණයටත් වඩා ආහාර නිපදවීමත්, නිපදවීමේ හැකියාවක් ඇති නමුදු ලෝකයේ සාගින්නෙන් දිනපතා පෙළෙණ සංඛ්‍යාව අඩුකිරීමේ මාර්ගයක් සොයාගැනීමට තවම නොහැකි වී ඇත.

1996 ලෝක ආහාර සමුළුව රෝමයේ පැවති අවස්ථාවේ දී ලෝක ආහාර හා කෘෂිකර්ම සංවිධානයේ (FAO) අධ්‍යක්ෂ ජෙනරාල් වරයා වන ජැක් ඩිවෝජ් මහතා ප්‍රකාශ කළේ ලෝකය 21 වන සියවසේ ඉහලම දියුණුවේ ගිනිපෙත්තට ඇතුල්වීමට ආසන්නව සිටින නමුදු ලෝකයේ ප්‍රධානතම මානව හිමිකම වන සියලු ජනයාට අවශ්‍ය ආහාර සපයාදීමේ අයිතිය පිළිපදීමට තවමත් අසමත්ව ඇති බවයි. ඒ වන විට ලෝක ජනගහනයෙන් මිලියන 840 ක් දිනපතා සාගින්නේ සිටින බව ප්‍රකාශ කෙරිණ. එම ආහාර සමුළුවේ දී ලෝකයේ සියලු ජනතායකයින් එකතුව පොරොන්දු වූයේ වසර 2015 වන විට ලෝකයේ සාගින්න අඩකින් අඩුකරන බවයි. මේ පොරොන්දුව කිසිසේත්

ප්‍රමාණවත් නොවන්නක් බව අමුතුවෙන් කිව යුතු නැත. 1996 පටන් 2015 වන විට අවුරුදු 20 ක් ගතවේ. දිනපතා බඩගින්නේ සිටින මිලියන 840 න් එක් අයෙක්වත් ඒ පොරොන්දුවේ ප්‍රතිඵල භුක්ති විඳීමට ජීවත් අතර ඉතිරි නොවන බව කිව යුතු නැත. ලෝකයේ සුලභව ඇති ආහාර ප්‍රමාණය මෙසේ සාගින්නෙන් විනාශ වන ජනතාව අතර බෙදීමේ ක්‍රමයක් සම්පාදනය කර ගැනීමට එම ජනනායකයින් අපොහොසත් වූහ.

වසර 2000 දී ලෝකයේ සියලු රටවල ජනනායකයින් එක් රැස්ව “සහග්‍රකයේ සංවර්ධන ඉලක්ක” (Millenium Development Goals) - MDGs සම්පාදනය කළහ. මෙහිදී වූ ප්‍රධාන පොරොන්දු අතර වූයේද එබඳුම පොරොන්දු කීපයකි. ලෝකයේ සාගින්න හා දිළිඳු භාවය වසර 2015 වන විට අඩකින් අඩුකිරීම ඒ පොරොන්දු අතර විය. එයද පෙරෙහිම ප්‍රමාණවත් පොරොන්දුවක් නොවීය.

ඊට වසර කීපයකට පසුව, එනම් 2007 - 2008 වන විට ලොවපුරා ආහාර මිල විශාල ලෙස ඉහළයාම සිදු වූ අතර, මේ හේතුව නිසා අද ලෝකයේ දිනපතා සාගින්නේ සිටින සංඛ්‍යාව බිලියන 1.2 හෙවත් මිලියන 1200 දක්වා වැඩිවී ඇත.

2009 වසරේ දී FAO සංවිධානය විසින් කැඳවනු ලැබූ “ආහාර සුරක්ෂිත තාවය පිළිබඳ ලෝක සමුළුව” ආරම්භ කරමින් FAO සංවිධානයේ අධ්‍යක්ෂ ජෙනරාල් වරයා කියා සිටියේ තත්ත්වට වඩාත් හයානක ලෙස උග්‍රවී ඇති අතර සෑම තත්පර 6 කටම වරක් ලෝකයේ එක් අයෙක් සාගින්නේ මිය යන බවයි. මෙම ලෝක ආහාර සමුළුව කැඳවනු ලැබූයේ වසර 2050 දී ලෝක ජනගහනයට ආහාර සැපයීමේ කාර්යය පිළිබඳ සැලසුම් සකසා ගැනීම සඳහාය. මෙයට ලෝකයේ ප්‍රධාන පෙලේ රටවල් රාශියක් සහභාගි නොවූ අතර කිසිදු ඵලදායක විසඳුම් මාර්ගයක් සකසාගැනීමට එම ලෝක සමුළුව අසමත් විය.

අද ලෝක නායකයින්ට විසඳුම් සපයාගැනීමට නොහැකිව ඇති අර්බුදය අතර ලෝක ආහාර අර්බුදය එකම අර්බුදය නොවේ. ලෝකය පුරා අද වෙළඳ හා මූල්‍ය අර්බුදයක් පවතී. වායුගෝලයේ උණුසුම් වීම හා කාළගුණ විපර්යාස වීම තවත්, විසඳුම් නැති බිහිසුණු අර්බුදයකි. මේ සඳහා පැවති ලෝක සමුළු ගණනාවකින් සාර්ථක විසඳුම් සැපයිය

නොහැකි නිර්වචක සමුළු විය. මේ සියලු අර්බුද උග්‍ර වීමටත්, ඒවාට විසඳුම් සඳහා එකඟතාවයන් ඇති කර ගැනීමට අපොහොසත් වීමටත් හේතුව වන්නේ ලොවපුරා අතිවිශාල ධනවතුන් හා බහු ජාතික සමාගම් තම ලාභ රැස්කිරීම වඩවඩාත් වේගවත් කරගැනීම සඳහා කරන අත නොහරින තරඟය, අත හැරීමට හෝ අඩු කිරීමට එකඟ නොවීමයි.

**විසඳුම් සෙවිය යුත්තේ කවද? එය හැකිවන්නේ කාට ද?**

මෙම අර්බුද සඳහා විසඳුම් සෙවීමේ කායඝී මේ තත්ත්වය අනුව පැවරෙන්නේ එම අර්බුද නිසා විනාශයට ලක්වන ජනතාවටම ය. අද ලොවපුරා මෙසේ විනාශයට ඉරණාමි වී සිටින ජනතාව මෙම සත්‍යතාවය වටහා ගනිමින් සිටිති.

සුසන් පෝර්ජී නම් විද්‍යාඥවරයා ගෙන් එක්තරා මාධ්‍යකරුවෙක් ප්‍රශ්නයක් ඇසීය. ඔබ මේ පෙන්වාදෙන තත්ත්වයන් හමුවේ ලෝකයේ අනාගතය ගැන ඔබට බලාපොරොත්තුවක් තැබිය හැකිද? ඇගේ පිළිතුර “ඔව්, අද පවතින වෙළඳපොල ආර්ථික පිළිවෙතට අනුව අද ලෝක රටාවට ඇතුළුවීමට වත් ලෝක ජනගහනයෙන් තුනෙන් දෙකකට ඉඩ නොලැබේ. ඊට හේතුව මෙම ලෝක ක්‍රමයට එම 2/3 ක ජනගහනය අවශ්‍ය නොවන නිසාය. එබැවින් ඔවුන් ඇතුළත් කර නොගනී. මේ ක්‍රමය අපේක්ෂා කරනුයේ ඔවුන් අතුරුදහන් වී යායුතුය” කියාය. එහෙත් ලෝක ජනගහනයෙන් 2/3 ක ජනයා එසේ නිහඬව, යටහත්ව අතුරුදහන් වන්නේ නැත. ඔවුන් විසින් තමන්ට පීවත් විය හැකි ලෝකයක් ගොඩ නගා ගනු නියතය. ලෝකයේ අනාගත පැවැත්ම පිළිබඳ බලාපොරොත්තු තැබිය හැක්කේ ඒ නිසාය. අපි විශ්වාස තැබිය යුත්තේ න්, අප එකතු විය යුත්තේ න් ඔවුන් සමග ය. ඔවුන්ගේ ක්‍රියාමාර්ගය සමග ය. “පාරිසරික කෘෂිකර්මය” යනු මේ ජනතාව විසින් තමන්ගේ පැවැත්ම රැකගැනීම සඳහා අනුගමනය කරන ප්‍රධාන ක්‍රියාමාර්ගය යි.

## පාරිසරික කෘෂිකර්මය යනු කුමක්ද?

පාරිසරික කෘෂිකර්මය යනු පාරිසරික හෙවත් සෞඛ්‍යදායක විසින් ලොවපුරා කෘෂිකර්මය කරන ආකාරය වටහාගෙන ඒ ක්‍රමය පරිපූර්ණ ලෙස ක්‍රියාත්මක කරවීම සඳහා මැදිහත් වීමයි. මානව වර්ගයා මිනිතලයේ බිහිවී වසර 250,000 ක් පමණ වේ යැයි ගනන් බලා ඇත. ලෝකයේ මානව කෘෂිකර්මයේ ඉතිහාසය වසර 10,000 ක් පමණ වේ. එසේ නම් මානව වර්ගයා මුල් වසර 240,000 ක් ජීවත් වූයේ කෘෂිකර්මයක් නොකරමිනි. සෞඛ්‍යදායක කිසිදු මිනිස් මැදිහත්වීමකින් තොරව සියලු මිනිසුන්ට, සෙසු සියලු ජීවීන්ට හා ගහකොළ වලට ආහාර හා නිරෝගී භාවය සැපයිය. ඒ සඳහා කිසිදු මුදලක් අය නොකෙරිණ, කිසිදු වියදමක් අවශ්‍ය නොවීය.

බීජයක් තෙතමනය හා වාතාශ්‍රය ලැබුණු විට පැලවේ. මුල් කොළ පැහැනගැණු තැන් සිට මේ කොළවලට හිරුඑළිය උරාගත හැක. එහි ඇති හරිතප්‍රද (chlorophyll) මගින් හිරුඑළිය උරාගනී. වායුගෝලයේ නොමදුව ඇති අංගාරිකාමිල ( $CO_2$ ) වායුව ද උරාගනී. ගසේ මුල් හරහා ඇදගනු ලබන ජලය ද මිශ්‍රකොට ගසේ ගොළු තුල පිෂ්ඨ ආහාර (carbohydrates) නිපදවේ. එම ආහාර ගසේ වැඩිමට, අතුපතර දැමීමට, කොළ, කඳ හා මුල් වර්ධනයට උපකාර වෙයි. එම ගස තමන්ට ද, සෙසු ගස් හා පැලෑටි වලට ද, සතුන්ට ද ආහාර සපයයි. ගස වැඩෙන විට අතු වැඩේ, කොළ වැඩී වේ, වැඩියෙන් ඉහත කී දේ උරා ගනිමින් වැඩියෙන් ආහාර නිපදවයි. නිසි වයස පැමිණි විට ගසේ මල් හා එල හටගනී, ඒ එලද ආහාර වේ, බීජ ඇති වේ. එම බීජ සුළඟින් හා සතුන් විසින් තැනින් තැන විසුරුවාලයි. අළුත් පැල, අළුත් ගස් බිහි වේ, නව තවත් ආහාර නිපදවේ. මේ සියල්ල වයස් ගත වී, මහළු වී පොළොවට වැටී දිරාපත් වේ. මෙම දිරාපත් කිරීම වේගවත් කරනු සඳහා පොළොවේ කෝටි දහස් ගණන් ක්ෂුද්‍ර ජීවීන් ද, ගැඹවිල් පත්‍රවන් ද බිහි වේ. දිරාපත් වන ගහකොළ, සතුන්ගේ අපද්‍රව්‍ය උන්ට ද ආහාර සපයයි. උන් කෝටි ගණනින්, දිවාරු දෙකෙහි තම කායඝ්‍රීය කරති. ඒ දිරාපත් වන ද්‍රව්‍ය ජීර්ණ කොට ගසට යලත් මුල්වලින් උරාගත හැකි තත්වයට පත් කිරීමයි. මුල් එල ඇති මුල ගැටිති මේ උරාගැනීම හා ගසේ ආහාර සඳහා ලබාදීම නිතිපතා කරයි. මේ කිසිවක් සඳහා කිසිදු මුදලක් අය නොකෙරේ. මිනිසාට මේ සඳහා කිසිවක් කිරීමට ද අවශ්‍ය නොවේ. මිනිසා විසින්

කළ යුතු වන්නේ මේ ක්‍රියාදාමය ගැඹුරින් වටහාගෙන ඊට ඉඩ සලසාදීම පමණි. ඔහුට කළ හැකි තවත් දෙයක් නම් මෙම ස්වභාවික (පාරිසරික) ක්‍රියාවලියට බාධා නොකිරීම ය. මෙම ස්වභාවධර්මයේ ක්‍රියාවලිය අපට “ප්‍රතිඋත්පාදනය” යනුවෙන් හැඳින්විය හැක. සොබාදහමේ මෙම ප්‍රතිඋත්පාදන හැකියාව ආරක්ෂා කිරීම සඳහාත්, එයට බාධා කෙරුණු තැන් වටහා ගෙන ඒවා නිවැරදි කිරීම සඳහාත්, එයට බාධා නොවන පරිදි, තම අවශ්‍යතා සපුරාලනු පිණිස එය සකසා ගැනීම සඳහාත් කළ හැකි දේ ඇත. එම ක්‍රියාදාමයන් අපිට “පාරිසරික කෘෂිකර්මය” හෙවත් “ස්වභාවික කෘෂිකර්මය” ලෙස හැඳින්විය හැක.

මුල් යුගයේ මිනිසුන් කෘෂිකර්මය මේ ආකාරයෙන් වටහාගෙන ක්‍රියාත්මක කළ බව පෙනේ, ඔවුහු තමන්ට අවශ්‍ය බෝග හා බීජ වර්ග වගා කළහ. ඒවාට සාරවත් භාවය ලබාදෙනු පිණිස සත්ත්ව හා ශාඛ අපද්‍රව්‍ය යලි පොළොවට යෙදුහ. මතුපිට පස සෝදා පාළු වීම වැලැක්වීම අවශ්‍ය විය. ඒ සඳහා වැටි යෙදීම, වසුන් යෙදීම කළහ. එකල මිනිසුන්ට මේ කටයුතු කිරීමට යන්ත්‍ර සූත්‍ර නොතිබූ හෙයින් ඒවා සාමූහිකව කළහ. (අත්තන් ක්‍රමය) (සාමූහිකව හේන් කෙටීම, එම වරක් වගා කළ හේන් යලි සාරවත් වනතුරු කලකට අතහැර නැබීම, වගා කරන කාලවකවානු සොබාදහමේ ක්‍රියාකාරිත්වයට අනුව හැඩගසා ගැනීම (කල් යල් බලා ගොවිතැන් කිරීම) කළහ. දැනුම බෙදාගත්හ, ශ්‍රමය හුවමාරු කොට ගත්හ, සාමූහිකව සැලසුම් කළහ, තීරණ ගත්හ, බීජ, ආහාර, ඖෂධ බෙදා ගත්හ. ඔවුහු සොබාදහමට ගරු කළහ. කෘතගුණ සැලකූහ. සොබාදහමට මිත්‍රශීලී විය. සොබාදහම පස මිතුරු වූ විට තමන් අතින් යම් වරදක් වූ බව තේරුම් ගත්හ. ඇලවේලි, වැව් අමුණු, සතුන් තණ කවන බිම් හා කැළෑ මීට අනුකූලව සකසා ගත්හ.

මිනිසා හා සොබාදහම ද, ගහකොළ අතර සබඳතාවය ද එම ගහකොළ, පළතුරු හා සෙසු ආහාර ද්‍රව්‍ය මිනිස් සිරුර හා සම්බන්ධ වන ආකාරය වටහා ගත්හ. පර්යේෂණ කළහ. වෛද්‍ය විද්‍යාව, කෘෂිකර්ම විද්‍යාව ගොඩ නැගුනේ එම අත්දැකීම් හා අත්තදා බැලීම් ඇසුරිනි. මීට ආධාර වන පරිදි අනුකූලවන පරිදි ආගම් හා පැරණි දර්ශනයක් සකස් විය. ජීවිතයේ අභිත්‍යභාවයන්, ඇලීම, බැඳීම ඇති කර ගැනීමේ අණුවන බවත්, එය දුකට හේතු වන බවත් වටහා ගත්තේ එලෙසිනි. එය ප්‍රඥාව විය.

**අළුත් ලෝකයක් ගොඩනැගීම**

දැන් අපට අළුත් ලෝකයක් ගොඩනගා ගැනීමට සිදුව ඇත. ඒ අද අපට ජීවත්වීමට සිදුව ඇති ලෝකය අහිත කර නිසාය, අස්ථාවර නිසාය. බොහෝ මිනිසුන්ට ඒ ලෝකය තුල අනාගතයක් නැති නිසාය. මේ පිරිස සුළු පිරිසක් නොවේ. සුසන් ජෝර්ජ් ගණන් බලා ඇති ආකාරයට ඒ ලෝක ජනගහනයෙන් 2/3 කි. ඔවුනට ප්‍රථමයෙන් අවශ්‍ය වන්නේ නම ජීවිත ස්ථාවර කරගැනීමයි. අද ලොව පුරා සාගින්නෙන් පෙළෙන්නා ආහාර ප්‍රමාණවත් නොවන නිසා නොව, ආහාර ගැනීමට මුදල් නොමැතිකම නිසාය. ඔවුනට ආහාර ලබාගැනීම සඳහා කළ යුතු ප්‍රධානතම කායාය වන්නේ සොබාදහමින් නොමිලයේ ආහාර ලබාදෙන ක්‍රමය කරා මැරුවීමයි. ඒ පාරිසරික කෘෂිකර්මය යි. පාරිසරික කෘෂිකර්මය එලෙස කළ හැකි බවට සාක්ෂි එමට ඇත. එහි මූලධර්ම ඉතා සරල ය.

ඒ මෙසේ ය,

01. පස සාරවත් කරගැනීම හා සාරවත් භාවය රැකගැනීම. මේ සඳහා ප්‍රථමයෙන් ම මතුපිට පස සෝදා පාළුවීම වලකා ගත යුතුය. මේ සඳහා බෑවුම් වල වැටී යෙදීම හා පස ආවරණය කරන වසුන් යෙදීම කළ යුතුය.
02. පසේ සාරවත් භාවය සඳහා ඉහත විස්තර කළ ස්වභාවික වක්‍රය ආරක්ෂා කළ යුතුය. ඒ සඳහා ගස් හා ශාඛ සිටුවීම. ඒවායින් ලබාගන්නා සියල්ල ප්‍රතිචක්‍රීය කරණය අවශ්‍ය ය.
03. ඒ සඳහා උපරිම ලෙස හිරුළුය උරාගත හැකි පරිදි විවිධ ස්ථරයන්ට ශාඛ සිටුවිය යුතුය. ආහාරයට ගන්නා දේ හැර සියළු කාබනික ද්‍රව්‍ය නැවත පසට දිය යුතුය. ආහාර ගැනීමෙන් පසුව අපද්‍රව්‍ය නැවත පසට ලබාදිය යුතුය.
04. ක්ෂුද්‍රජීවී ගහණය මනාව පවත්වා ගනු සඳහා මතුපිට පස ආරක්ෂා කිරීම, ප්‍රතිචක්‍රීකරණය, සත්ත්ව අපද්‍රව්‍ය පසට එකතු කිරීම, ක්ෂුද්‍ර ජීවීන් මරාදමන රසායනික විෂ යෙදීමෙන් වැලකීම අවශ්‍ය ය.

- 05. ස්වභාවික කෘමිපාලනය සඳහා රසායනික විෂ සහිත කෘමිනාශක යෙදීමෙන් වැලකීම අවශ්‍ය ය. කෘමීන් හා සෙසු ජීවින්ගේ ස්වභාවික පාලනය පවත්වාගත යුතුය.
- 06. පෝෂණය සහිත විවිධ ආහාර ලබාදෙන ලෙස ගොවි බිම් වල ජෛව විවිධත්වය වර්ධනය කළ යුතුය.
- 07. මතුපිට නියුමස් පස් තට්ටුව රැකීම හා වර්ධනය සමග පසේ ජලය රඳවා ගැනීම වැඩි වේ, නියං හානි අඩු කළ හැක.

මෙම කටයුතු වඩා හොඳින් හා පහසුවෙන් කළ හැක්කේ කුඩා ඉඩම් වලය, කුඩා ඉඩම් වගා කරන ගොවීන්ට ය. ග්‍රාමීය ප්‍රදේශ වල පමණක් නොව නාගරික ගෙවතු ක්‍රමය ද සාර්ථක කළ හැක. මෙබඳු කුඩා ගොවීන්ට තම කටයුතු වඩා කායැකීමට අඩු වියදමින් කිරීම සඳහා ඔවුන්ගේ ගොවිතැන් හැකිතරම් සාමූහිකව, අනෙක්වන සහායයෙන් යුතුව කළ යුතු වේ. එය බීජ සංරක්ෂණය, පැලරෝපනය, අලෙවිය යන දෑ වලදී කළ හැක.

**කෘෂිකර්මයෙහි දේශපාලන අරගලය**

අද පවතින තත්ත්වය තුළ කුඩා ගොවීන්ට තම ජීවිත හා ජීවන මාර්ග ද, කෘෂිකර්මය ද රැකගැනීම සඳහා විශාල දේශපාලන අරගලයක් කිරීමට සිදු වේ. ඊට හේතුව අද ඉඩම්, ස්වභාවික සම්පත්, බීජ, ආහාර අලෙවිය ආදී කේන්ද්‍ර විශාල ලාභ උපයන ව්‍යාපාර විසින් ගිලගනු ලබන හෙයිනි.

මේ සඳහා අද කුඩා ගොවීන්, ඉඩම් අහිමි ගොවීන්, ආදිවාසීන්, වනාන්තර වාසීන් අතර විශාල ව්‍යාපාර බිහිවෙමින් ඇත.

අද ලොව පුරා ඉඩම් කොල්ලයට එරෙහි අරගලයන් ඇත. අද නාගරීකරණයට එරෙහි විශාල අරගලයක් කළ යුතුව ඇත. කෘෂිකර්මික යෙදවුම් හා බීජ අලෙවිය අද බහු ජාතික සමාගම් වල ආධිපත්‍යයට යටත් වී ඇත. වෙළඳපොල පාලනය කරනු ලබන්නේ ඔවුන් විසින්, බොහෝ රටවල රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති ඔවුන් විසින් හැඩගසන ඒවාය. මෙම ආක්‍රමණයන් හා ආධිපත්‍යයට එරෙහිව, සෑම ගමක ම, සෑම රටක ම, සෑම කලාපයක ම හා ලෝක මට්ටමේ අරගලයන් කළ



යුතුව ඇත. පාරිසරික කෘෂිකර්මය සඳහා අරගලය හුදු තාක්ෂණික අරගලයක් පමණක් නොවේ. එය දේශපාලන ප්‍රතිපත්ති සඳහා ද අරගලයකි.

“පාරිසරික කෘෂිකර්මය” යනු සෞඛ්‍යදායී ප්‍රතිඋත්පාදන හැකියාව යලි ගොඩනැගීම සඳහා අරගලයකි. එබැවින් එය මිනිතලයන්, ජීවී සියලු ස්වභාවික සම්පත් සියල්ලත් විනාශකාරී ලෙස සුරාකෂමය, මිනිස් වර්ගයා බැහැර කරවීමට විරුද්ධව අරගලයක් ද වේ. පාරිසරික කෘෂිකර්මය මිනිස් වර්ගයා හා සෞඛ්‍යදායී අතර යලි ප්‍රතිඋත්පාදනයට දායක වන යහපත් සබඳතාවයක් ගොඩනැගීම සඳහා අරගලයකි. එය මහපොළොව හා මිනිස් හැකියාවන් විනාශකාරී ලෙස උදුරා ගැනීමට එරෙහි අරගලයකි. එය එබැවින් සඳාචාරය රැකගැනීමේ අරගලයකි. ඒ අරගලයේ නිවැරදි පැත්තේ සිටින්නට එබැවින් සඳාචාරාත්මක අයිතියක් ඇත.

**සරත් ප්‍රනාන්දු**  
**monlar@slt.net.lk**  
**2010-12-28**